

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 261/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť O. M., zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Rešutíkom, Námestie M. R. Štefánika 29/36, Brezno, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Ndc 3/2014 zo 17. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2014 doručená sťažnosť O. M. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Ndc 3/2014 zo 17. februára 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania vedeného Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 19 P 188/2007 týkajúceho sa návrhu na zverenie dieťaťa do osobnej starostlivosti a určenia výživného. V rámci tohto konania podal sťažovateľ z osobných, majetkových a iných dôvodov návrh na prikázanie veci inému súdu, a to z Okresného súdu Humenné na Okresný súd Liptovský Mikuláš. Najvyšší súd návrhu sťažovateľa na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti podľa § 12 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) svojím napadnutým rozhodnutím nevyhovel. Dôvodom tohto postupu najvyššieho súdu mal byť podľa názoru sťažovateľa jeho právny záver o tom, že „... *matka maloletého s prikázaním veci nesúhlasí, účastníci už boli vypočutí a treba už pred rozhodnutím vypočuť iba znalcov. Podľa najvyššieho súdu neexistujú relevantné dôvody na jej odňatie príslušnému súdu a prikázanie na iný súd.*“. Tento postup najvyššieho súdu v ostatnom napadol sťažovateľ na ústavnom súde.

3. Sťažovateľ hodnotiac okolnosti svojej právnej veci v podstatnom dôvodí, že „*Porušovateľ práva neprípustne zasiahol do môjho práva na nestrannosť a nezávislosť súdneho konania v tom, že považoval za preukázané, že je už všetko dokazovanie potrebné pre rozhodnutie súdu v Humennom zabezpečené a teda považoval aj moju požiadavku na zvukový záznam za nelegitímnu. Dal tak súdu najavo, že môže konať so mnou ako doteraz. Svojim právnym názorom vopred prejudikoval /vylúčil/ aj možnosť, aby procesný súd na základe mojich už podaných návrhov vypočul nestranných svedkov na osobu matky, dopadu tohto jej správania na syna ako aj na okolnosti môjho spolunažívania s ňou do roku 2004. To platí aj o nepoužitelnosti posudku znalca S. kde zaujal opačný názor ako odvolací súd v rozhodnutí o trovách znalca! Takýto postup je jasná svojvôľa. Neprípustný a neakceptovateľný je aj názor porušovateľa práva v tom, že delegácia veci by negatívne zasiahla do práva druhých účastníkov aj do konania samého.*“. Postupu najvyššieho súdu sťažovateľ oponoval podrobným rozborom skutkových okolností jeho právnej veci, poukazom na judikatúru ústavného súdu a rozhodnutia všeobecných súdov v jeho prospech a v neposlednom rade zvýraznil, že „*Dôvody vhodnosti podľa § 12 ods. 2 O. s. p. sú také*

okolnosti, ktoré umožnia hospodárnejšie, rýchlejšie alebo po skutkovej stránke spoľahlivejšie a dôkladnejšie prejednanie vecí iným súdom. Súčasne tam však patria aj dôvody, ktoré spočívajú v tom, že vec bude prejednaná spravodlivejšie a zákonnejšie ako na konajúcom súde!“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ ústavný súd žiadal, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo O. M. zaručené čl. 46 ods. 1, čl. 12 ods. 1, ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Ndc 3/2014 bolo porušené.

2. Zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu... sp. zn. 7 Ndc 3/2014 zo dňa 17. 2. 2014 a prikazuje sa tomto súdu opätovne konať a rozhodnúť.

3. O. M. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 10.000,- eur...

4. Najvyšší súd... je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia O. M. advokátom /meno po ustanovení/ v sume /po vyčíslení/ na účet Centra právnej pomoci Banská Bystrica do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Ústavný súd (i) nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov, (ii) nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

8. Sťažovateľ tvrdí, že „... postupom Najvyššieho súdu SR v konaní sp. zn. 7 Ndc 3/2014 došlo k porušeniu... mojich základných práv...“ na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy garantujúceho verejné

prerokovanie veci, bez prietáhov a v prítomnosti účastníkov konania s možnosťou ich vyjadrenia ku všetkým vykonávaným dôkazom. Sťažovateľ teda tvrdí, že najvyšší súd „... konal svojvoľne, jeho rozhodnutie je protirečivé, arbitrárne a zasahuje vážne do mojich základných práv“.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Podľa § 12 ods. 1 OSP ak nemôže príslušný súd o veci konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení (§ 14), musí byť vec prikázaná inému súdu toho istého stupňa. Podľa § 12 ods. 2 OSP vec možno prikázať inému súdu toho istého stupňa aj z dôvodu vhodnosti. Podľa § 12 ods. 3 OSP o prikázaní veci rozhoduje súd, ktorý je najbližšie spoločne nadriadený príslušnému súdu a súdu, ktorému sa vec má prikázať. Podľa § 122 ods. 2 OSP ak je to účelné, možno o vykonanie dôkazu dožiadať iný súd alebo vykonať dôkaz mimo pojednávania. Účastníci konania majú právo byť prítomní na takto vykonávanom dokazovaní. Podľa § 122 ods. 3 OSP súd môže rozhodnúť, aby sa vykonané dôkazy doplnili alebo pred ním opakovali.

11. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných

zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie vecí (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie vecí zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

13. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

14. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 7 Ndc 3/2014 zo 17. februára 2014 dospel k týmto právnym záverom:

„Podľa ustanovenia § 12 ods. 2, 3 O. s. p. vec možno prikázať inému súdu toho istého stupňa aj z dôvodu vhodnosti. O prikázaní veci rozhoduje súd, ktorý je najbližšie spoločne nadriadený príslušnému súdu a súdu, ktorému sa vec má prikázať. V tomto prípade je najbližšie spoločne nadriadeným súdom Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Postup podľa § 12 ods. 2 O. s. p. je výnimkou zo zásady, že konanie sa uskutočňuje na tom súde, ktorého príslušnosť vyplýva zo zákonných kritérií, a teda výnimkou z ústavou garantovanej zásady, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi a že príslušnosť súdu ustanoví zákon (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Pokiaľ ide o dôvody vhodnosti opodstatňujúce prikázanie veci inému súdu, tieto môžu mať rôznu povahu, a to v závislosti na predmete konania, postavení účastníkov a iných okolnostiach. Predpokladom prikázania veci inému súdu z dôvodu vhodnosti podľa § 12 ods. 2 O. s. p. je predovšetkým existencia okolností, ktoré umožňujú hospodárnejšie a rýchlejšie prejednanie veci. Pritom je však potrebné mať na zreteli, že všeobecná miestna príslušnosť súdu, ktorý má vec prejednať, je zásadou základnou, a prípadná delegácia inému súdu je len výnimkou z tejto zásady, ktorú je nutné - ako výnimku - vykladať reštriktívne. Pokiaľ súd prikáže vec inému súdu podľa ustanovenia § 12 ods. 2 O. s. p. bez toho, aby pre takéto rozhodnutie boli splnené podmienky, poruší tým ústavne zaručené právo zakotvené v čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi a príslušnosť sudcu stanoví zákon.

Dôvody vhodnosti podľa § 12 ods. 2 O. s. p. môžu byť rôzne v závislosti od predmetu konania, postavenia účastníkov a iných okolnostiach. Pôjde však, ako bolo uvedené vyššie, predovšetkým o skutočnosti, z ktorých je možné vyvodiť, že iným, než príslušným súdom bude vec prejednaná rýchlejšie a hospodárnejšie. K prikázaniu veci inému, než príslušnému súdu by však malo prichádzať iba výnimočne a len zo závažných dôvodov, kedy dôvody odňatia veci príslušnému súdu a jej prikázanie súdu inému musia byť natoľko významné, aby dostatočne odôvodňovali prielom do vyššie citovaného ústavného princípu. Zákon pritom výslovne zakotvuje právo účastníkov vyjadriť sa k dôvodom delegácie i k súdu,

ktorému má byť vec delegovaná, aby vhodnosť takého postupu mohla byť zvážená aj z hľadiska ich pomerov.

Pri posudzovaní dôvodnosti návrhu vzal Najvyšší súd Slovenskej republiky na zreteľ predovšetkým to, že v danom prípade ide o konanie o vec starostlivosti súdu o maloletého - o zverenie dieťaťa do osobnej starostlivosti niektorého z rodičov a určenie výživného. V danej veci bol podaný návrh maloletým v zastúpení matkou dňa 20. júla 2004 na Okresný súd Kežmarok, ako súd príslušný v zmysle § 88 ods. 1 písm. c/ O. s. p. Uznesením Krajského súdu v Prešove zo 16. apríla 2004, sp. zn. 8 NcC 12/2007 bola vec prikázaná na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Humenné z dôvodu, že sudcovia Okresného súdu Kežmarok boli z prejednávania a rozhodovania veci vylúčení. Následne na základe návrhov otca maloletého Krajský súd v Prešove, ale aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval o námietkach zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Humenné a Krajského súdu v Prešove. O návrhu na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti na Okresný súd Liptovský Mikuláš rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky už uzneseniami z 30. júna 2008 sp. zn. 3 Ndc 22/2008 a tiež z 8. decembra 2009 sp. zn. 2 Ndc 44/2009, ktorým návrhom nevyhovel. V predmetnom konaní boli rodičia maloletého vypočutí, vykonané znalecké posudky, ako aj zabezpečený dôkazový materiál pre rozhodnutie vo veci. Od ostatného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nenastali dôvody na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti natoľko významné, aby dostatočne odôvodňovali prielom do vyššie citovaného ústavného princípu.

Úvaha súdu o vhodnosti delegácie zahŕňa posúdenie predmetu konania i pomerov účastníkov na oboch procesných stranách, pričom na pomery účastníka, ktorý delegáciu navrhuje, možno prihliadať, len ak ich zohľadnenie nebude mať negatívny dopad na ostatných účastníkov konania, alebo na konanie ako také.

Dôvody uvedené účastníkom konania nie sú relevantné a nevykazujú charakter takej výnimočnosti, aby bolo možné návrhu vyhovieť. Prikázanie veci Okresnému súdu Liptovský Mikuláš, z dôvodu výrazného zjednodušenia prístupu k súdu pre účastníkov nepovedie k výraznejšiemu zhospodárneniu či urýchleniu konania.

V danom prípade Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval návrh otca maloletého na prikázanie veci a ním uvádzané dôvody za akceptovateľné a v súlade s podmienkami na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v súčasnom štádiu konania tu nie sú dôvody, ktoré by odôvodňovali prikázanie veci Okresnému súdu Liptovský Mikuláš. Nie je totiž dostatočne preukázané, že by Okresný súd Liptovský Mikuláš prejednal vec hospodárnejšie a rýchlejšie než Okresný súd Humenné, ktorý vo veci koná. Ustanovenie § 122 ods. 2 O. s. p. totiž umožňuje súdu, ktorý vec prejednáva dožiadať iný súd v obvode ktorého sa svedkovia, prípadne znalci zdržujú, o vykonanie dôkazu, a to aj výsluchom účastníkov konania (§ 125 O. s. p.).“

15. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 7 Ndc 3/2014 zo 17. februára 2014 právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo a na základe akých právnych úvah vyjadrených aj v názore, že „*Ustanovenie § 122 ods. 2 O. s. p. ... umožňuje súdu, ktorý vec prejednáva dožiadať iný súd v obvode ktorého sa svedkovia, prípadne znalci zdržujú, o vykonanie dôkazu, a to aj výsluchom účastníkov konania (§ 125 O. s. p.).“*, sa nestotožnil so sťažovateľom predostretou argumentáciou, a predovšetkým prečo dospel k záveru, že „*Nie je dostatočne preukázané, že by Okresný súd Liptovský Mikuláš prejednal vec hospodárnejšie a rýchlejšie než Okresný súd Humenné, ktorý vo veci koná.*“. Zároveň sa ústavný súd stotožňuje s názorom najvyššieho súdu, ktorý poukázal na § 122 ods. 2 OSP, ktorý dáva účastníkovi konania možnosť osobne sa zúčastniť úkonov vykonaných dožiadaným súdom za jeho aktívnej participácie.

16. V súvislosti so sťažovateľom deklarovanej nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať

očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

17. Ústavný súd v závere teda konštatuje, že úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 19/02) a taktiež nie je možné vnímať postavenie ústavného súdu ako orgánu, ktorého úlohou by bolo zjednocovať stanoviská najvyššieho súdu (m. m. I. ÚS 199/07, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09, III. ÚS 197/2011), ako aj rozhodovacia prax všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011).

18. Ústavný súd teda uzatvára, že nie je možné považovať právne závery najvyššieho súdu vyslovené v jeho uznesení sp. zn. 7 Ndc 3/2014 zo 17. februára 2014 za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné. Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej

republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk... Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

20. Sťažovateľ taktiež namietal porušenie čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré odôvodňoval tým, že mal/má v konaní pred všeobecným súdom výrazne nevýhodné postavenie, bolo s ním zaobchádzané odlišne, nemá primeranú možnosť vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom a pod... Z uvedeného vyplýva, že porušenie označených článkov ústavy sťažovateľ spája s porušením svojho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktorého porušenie však ústavný súd v postupe a napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu nezistil, a preto nemohol konštatovať ani porušenie sťažovateľom už označených základných práv, a to z dôvodu absencie akejkolvek spojitosti (príčinnej súvislosti) medzi namietaným porušením označených článkov ústavy a namietaným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu. Z tohto dôvodu je sťažnosť sťažovateľa aj v tejto jej ostatnej časti zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2014